

IN HET KLARE SCHEMERDUISTER. . .

DOOR

P. OTTEN.

In het klare schemerduister
Voor het vallen van den nacht,
Nu de tuin in laten luister
't Wonder dieper stilheid wacht,

Waar de stilste bloemen bleeken,
Dooft mijn ongeweten tred
Langs de half verbloeiende reken
Van een herfstig rozenbed.

En ik sta, en voel de koele
Scheemring door mijn haren gaan;
Mijn verveelde vingren woelen
Door de welke rozenblaên.

En bij 't warren door den schoonen
Nabloei, dien de zomer gaf,
Scheuren ze een voor een de kroonen
Van de bolle bottels af.

Telkens daalt een niet te stelpen
Blanke stroom uit bloeme-wond —
't Ligt dan stil als elpen schelpen
Op den schemerdonk'ren grond.

.....

Zijgen de verstilde, brooze,
Bleeke dagen van mijn lot
Niet als welke, ontblaerde rozen
Uit de handen achtelooze
Van een mijmerzieken God?
